

си мжкж безъ край. Това копіе, ако вложи грѣшникътъ въ ума си, и размысли за голѣмото вѣдствіе, въ което той на всѣкой часъ сѣ намира готовъ за мжчаніе: то болѣдѣва съ сърдечно съкръшеніе, и въ болѣсть-тъ си намира олегченіе отъ тѣготата си, и край на лошиѣ си животъ. Третето копіе уранава на грѣшника ценіето, и произвожда въ него едно крайно желаніе безъ надежда, когато той всѣкога желае, и никога сѣ не надѣе да види Божіето лице, отъ което сѣ е отлжчилъ вѣчно. Това копіе, ако вложи грѣшникътъ въ ценіето си, да пожелае истинно Бога: то наздраво сѣ надѣва той да влѣзне пакъ въ обѣтѣта М8. Защото Самъ Той поманѣва: „Градъцаго ко мнѣ не ѡждѣнъ вѣнъ.“(1) Съ единъ рѣчь: мжката, която въ тѣлото и дѣшжтъ на оногова, цо сѣ мжчи, е непрестанно мжченіе: та въ размышленіето на грѣшника, е спасително исцѣленіе. Не сѣ мжчи той, не сѣ мжчи, който има на умътъ си мжкжтъ: „Не ѡставлѣтъ въ пѣсти въ геѣннѣ воспоминѣющемъ ѡ геѣнѣ,“(2) учи Златоустъ. Въ прежныты времена, когато още сѣ намирало по-много монаси въ пѣстыната, нежели вѣлци въ мѣрѣ: нѣкой свѣтъ отшелникъ сѣ искѣсилъ силно отъ пѣтъ-тъ, и діаволътъ мѣ представилъ тосъ часъ едно подобіе въ женско лице, за да го възбѣди по-много къмъ това. Изъ Богъ понеже поискалъ да го уварди, да не бы сѣ лишилъ той вѣдніѣтъ въ единъ минѣтъ отъ трѣдоветы на дълговременното си постничество, вѣдѣхнѣлъ въ него такъжъ мысль: преди да падне въ грѣха, той тѣрилъ пѣрста си на пламъка на една запалена свѣць, а като не можѣлъ да истѣрпи болѣсть-тъ, то въ сѣщѣи часъ го дръпнѣлъ отъ пламъка, и помыслилъ самъ въ себе си тѣи: когато не можъ да тѣрпи единъ минѣтъ горѣніето на моѣ пѣрстъ на свѣць-тъ, кога стора грѣха, цѣ истѣрпи ли да горѣ цѣлъ и съ тѣлото, и съ дѣшжтъ въ пламъка на мжката вѣчно? „Иди за мною сатанѣ.“ И тѣи распѣдилъ женѣтъ, повѣдилъ пѣтъ-тъ, посрамилъ діавола, избѣгнѣлъ отъ грѣха, спасилъ дѣшжтъ си. Не сѣ мжчи той, не сѣ мжчи, който помни мжкжтъ. Кога ны искѣшѣва пѣтъ-та, свѣтътъ, діаволътъ. Ахъ! въ него часъ, въ който цѣ сторилъ злото, ако всѣкой отъ насъ бы дѣмѣлъ въ себе си: ето за това, цо правѣж, трѣбѣва да сѣ мжчи вѣчно въ ада: то помыслѣте, какъ охота быхъмы имали да съгрѣшѣваме? Не,

[1] Иоан. гл. 7, ст. 37. [2] Слово 31, на посл. къ Римл.